

POSUDEK BAKALÁŘSKÉ PRÁCE FHS UK

Jméno a příjmení studenta: Matěj Beneš

Název bakalářské práce: Psychologické nástroje a jejich úloha v procesu adaptace kulturně odlišného jedince

Rok odevzdání: 2017

Vedoucí BP: PhDr. Gabriela Seidlová-Málková, Ph.D.

Autor se ve své bakalářské práci zabývá tématem psychologických nástrojů v procesu adaptace jedince do majoritní společnosti. Struktura i záměr práce je pro mě nepřiliš srozumitelný. Autor deklaruje, že chce zkoumat, jakou roli hrají psychologické nástroje v procesu adaptace a jaký mají vliv na přizpůsobivost jedince. Konkrétně si autor klade otázku, jak velký význam mají psychologické nástroje v procesu adaptace a jak lze jedinci tyto psychologické nástroje poskytnout. Jakožto čtenář práce logicky očekávám, že bude následovat nějaké výzkumné snažení. Bohužel, žádný výzkum autor nepředkládá. Jedná se tedy o teoretický příspěvek, „výzkum literatury“, ve kterém autor propojuje přístupy Vygotského, Piageta, Feuersteina a Kozulina.

Práce nejprve vykládá pojem psychologický nástroj dle Vygotského a Kozulina, volně přechází k pojmu adaptace atd., nabaluje další teorie, aniž by autor umožňoval sledovat tok jeho myšlenek, aniž by interpretoval či objasnil souvislosti pojmů jednotlivých děl apod. Autor volně přechází mezi jednotlivými pojmy a teoriemi, vlastně nevím, jaké části teorií vybírá a proč právě tyto. Napříč prací autor uvádí definice, výseky teorií ...a to je vlastně všechno. I poslední kapitoly se věnují definicím, např. kultury, dokonce vymezení mezikulturní psychologie (proč?!). Práce postrádá jakýkoliv směr i koherenci, nikam systematicky nepostupuje a v nic ani neústí. Myslím, že poslední 5. kapitola plná definic naznačuje, že se autorovi práce postupně sypala pod rukama. Teoretická práce není o tom popsat 50 stran.

Je i není s podivem, že autor dochází „na základě výzkumu“ literatury k tomu, že psychologické nástroje v procesu adaptace hrají *opravdu zásadní* roli a jejich nedostatek vede k *obrovským problémům* ve snaze přizpůsobit se na odlišné prostředí. Takový závěr práce je na akademické půdě irelevantní. Autor dále tvrdí, že základním předpokladem pro schopnost používat psychologické nástroje je zkušenost zprostředkovaného učení. Práci autor uzavírá tvrzením, že jedinci, kterým byly zpřístupněny psychologické nástroje, ale nemají dostatek zkušenosti zprostředkovaného učení, nejsou schopni tyto nástroje správně používat a jejich adaptační problémy přetrvávají. Autor takové závěry musí obhájit před odbornou komisí. Já jsem je z práce nevyvodila.

Celkově práci neumím zhodnotit, neporozuměla jsem její struktuře, ani tomu, jak má být práce čtena. Pokud se zaměřím na cíle práce, autor je podle mě nenaplnil. Autor zodpovídá první otázku, kterou si klade tak, že psychologické nástroje mají význam *zásadní*. *Druhou otázku*, jak je lze jedinci poskytnout, asi v práci nějak řeší, ale explicitní odpověď nenacházím. Nejsem odborníkem na problematiku zprostředkovaného učení a psychologických nástrojů, ale to, co jsem si v Benešově práci přečetla, je matoucí. Práce na mě působí spíše jako výpisky z různých knih, kde nejsem schopná sledovat tok myšlenek autora, a proč jsou poskládány právě takto. Nechávám na odborné komisi, zda je taková práce obhajitelná. Mně její čtení příliš nepotěšilo. V obhajobě musí M. Beneš prokázat, že je práce o něčem, že reaguje na cíle, které si sám formuloval, že je odpovědí na otázky, které si kladl s nějakým cílem.

Datum: 29.01.2017

Podpis: _____

Iva Poláčková Šolcová